

I Katedralen

Jag sitter här i katedralen
och undrar: har jag blivit galen?
De tankeverk vars höjder svindlar
har fallit av likt gamla bindlar
De smälte bort likt snökristaller
De späddes ut med lumpet skvaller
En stor koloss med fot av lera -
Är livet inte mycket mera?
Ett dåligt skämt jag inte fattar
Jag gråter, ler och klanglöst skrattar

Jag önskar fly från alltihop
som en stackars jagad antilop
jag häver upp ett ångestrop
jag gräver mig en ångestgrop
att sticka huvudet uti
jag ämnar stanna kvar däri
tills drevet dragit helt förbi

Se stolta rovdjur rusar fram
de rör upp känslor - gammalt damm
som de föraktar allvarsam
längtan efter Salomos skatt
(Jag haltar efter brottningsnatt
- och varje sten jag snubblat mot -
om min såväl som versens fot...)

Allt längre ner jag malmen bryter
och täpper till där tårar flyter
Långt bort från springare som skryter
hur snabbt de framåtskrider
En sällsam syn når min pupill
opaler, guld, vadhelst du vill
men Visheten syns inte till
... och ögonen de svider

Men natt skall ej för evigt vara

om några tunga timmar bara...
Hur länge, Gud? Du kan väl svara
Hur länge ska jag lida?

Som Janis Joplin - hon med nålen
Som Fogerty och alkoholen
Som gallan i det beska vinet
Som Boye och kallocainet
Som Nils Ferlin, helt utan vapen
få rusa in i galenskapen -
och slutligt bädda för sig själv
på andra sidan livets älv
allt under björkens hänge

Som Cohen i sin fågelsnara
Som fyllot i en salig skara
så vill jag fri från köttet vara
Hur länge, Gud? Hur länge...?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tore Eriksson med Poeter.se id #11962 innehar upphovsrätten